

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 15. Leto II.
V LJUBLJANI, 11. avgusta 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vln.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vln.
Za Ameriko 2 K 60 vln.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XV. zvezka:

	Stran
Vse prenoviti v Kristusu	225
Drugi slovensko hrvaški evharistični shod	227
Svetišče Matere božje na Barbani	229
Marijina himna	230
Romanje na Šmarno goro	230
Šola krščanske popolnosti	230
Nov popolni odpustek za zadnjo uro	231
Iz jugoslovanske Bosne	232
Razgled po katoliškem svetu	234
Cerkveni razgled po domovini	235
V molitev se priporočajo	240
Darovi	240

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

„Vse prenoviti v Kristusu.“

(Za obletnico izvolitve Pija X.)

Najprej nekoliko uvoda.

Zadnji četrtek, dne 4. avgusta, sv. Dominika dan, je preteklo leto, odkar so kardinali zbrani v Rimu izvolili naslednika slavnemu Leonu XIII. beneškega patrijarha Jožefa Sarta, — Pija X.

Nikoli ne bom pozabil tistih trenutkov, v katerih nam je ta dan došlo težko pričakovano poročilo o volitvi: ko smo lahko stopajoč po prstih bližali se telefonu, in s kazavcem na ustnih, drug drugemu prav rahlo prišepetevali „sst!“, medtem ko je g. Rakovec, vrli upravnik „Slovenca“, stal pri telefonu, in mimogredé, da bi prej potolažil našo radovednost, pa lahko, da bi sam sebe kaj ne zmotil in česa ne preslišal, izustil odločivno besedo — „Sarto“. Bili smo precej presenečeni pri tej besedi; bili smo, da odkrito govorimo, nekoliko — hladni. In zlasti, ko smo slišali, da se je avstrijska vlada prav brez vse potrebe vtikala vmes, bili smo globoko ogorčeni.*) Modrejši izmed nas so pa rekli: „Bog bo vse v dobro obrnil.“...

Pozdravili smo gorko in spoštljivo Pija X. kot našega novega očeta in poglavarja, kajti papeža kakor duhovnikov sploh ne smemo častiti samo zaradi njegovih osebnih čednosti

in prednosti, ampak zaradi božje časti in oblasti, ki je v njem; oblast, ki je, kakor pravi sv. papež Leon I., celó v nevrednem nasledniku vse časti vredna.

Pozdravili smo ga in poklonili se sv. očetu z vso otroško vdanostjo kot namestniku Kristusovemu, — njegovih osebnih vrlin pa nismo poznali, in o njegovem izvrstnem delovanju, ki ga popisujemo sedaj v našem listu, nič vedeli.

Dve reči sta nam bili koj takrat silno všeč: prvič, da je novoizvoljeni papež nizkega rodú; drugič, da se je od najnižje duhovske službe idoč skozi vse stopinje povspel do najvišje. Tak mož mora biti nekaj posebnega...

In zopet smo napeto čakali, kdaj in kakó bo Pij X. prvič javno izpregovoril vernikom celega katoliškega sveta. Storil je to dva meseca po svoji izvolitvi, dné 4. oktobra, na rožnovensko nedeljo, ko je izdal svojo prvo okrožnico. V tej okrožnici je jasno in odkrito povedal svoje želje in svoje namene; zaklical je v svet veliko, pomenljivo besedo sv. Pavla, da njegov namen ni drug, kakor — „vse prenoviti v Kristusu.“ (Efež. 1, 10).

Prenoviti, reformirati! — Prenavljati in popravljati je na svetu vedno kaj treba. Vsaka reč, bodisi da se rabi ali pri miru leži, se s časom obrabi ali zastara ali zapraši ali kaj

*) Zdaj je menda preskrbljeno, da se nobena vlada ne bo mogla več mešati v volitev papeža.

podobnega. Treba jo je torej zopet poživiti, popraviti, preurediti, — prenoviti. (Za vse to nam služi latinska beseda „reformirati“, ki se veliko rabi). To je treba v vnanjem svetu, to tudi v cerkvenem življenju.

V teh naših zadnjih časih so zlasti vstali nekateri možje, kateri veliko govoré in pišejo, da je treba v katoliški Cerkvi marsikaj prenoviti, reformirati. To so znani „reform-katoličani.“ Ali ti možje imajo pri vsi svoji dobri volji eno napako, namreč to, da hočejo z ljuliko vred pšenico izrjavati.

Ravno v tem času pa, ko se toliko govori o reformi, je Bog posadil na prvi sedež v Cerkvi moža, polnega milosti in moči, ki hoče v Cerkvi res v pravem katoliškem duhu prenoviti, kar je prenovljenja potrebno in kar se prenoviti da.

Zares, glej čudo božje previdnosti! Leon XIII. je s svojim bistrim duhom v svojih mnogostevilnih, obsežnih in globoko premišljenih okrožnicah kot „luč z neba“ posvetil v temo zmot sedanjega časa, pokazal pot, položil temelj krščanskemu življenju človeške družbe. Za njim pa ni bil poklican na prestol Petrov kdo, ki bi hodil prav isto pot, kakor Leon, ampak izvoljen je bil mož praktičnega dejanja, ki je nauke Leonove povzel, da jih v dejanju izpelje; ki hoče poslopje, kateremu je Leon temelj postavil, zgraditi do vrha. In te naloge se je lotil Pij — „žareč ogenj“ — z vso gorečnostjo in odločnostjo.

Pij X. se pogostokrat sklicuje na nauke in odredbe Leona XIII., rekoč: To, kar je moj prednik odredil, potrjujem tudi jaz; zraven pa še ukažem, da naj se v tej reči odslej takó in takó ravna. Takó obrača svojo pozornost in skrb na vse strani, predpisuje, urejuje inboljšuje. Cerkev je dobila res papeža-reformatorja. Seveda se greh in hudobija nikoli ne bosta dala s sveta spraviti, — sam Sin božji tega ni dosegel —; stori se, kolikor se more storiti.

Da mu je pa resna volja, to kar je v okrožnici napovedal: „vse prenoviti v Kristusu“, kolikor je mogoče, to je Pij X. dosti jasno pokazal v prvem letu svojega papeževanja:

Najprej je v svoji domači hiši, v Vatikanu, marsikaj preuredil, da se vrši bolj priprosto in z manjšimi troški. Pij X. ni prijatelj

velikih ceremonij; priprosto, podomače, to mu je všeč.

Predvsem je pa zavzet za svetost hiše božje, za dostojnost božje službe, za lepo vedenje v cerkvi. Najprej je ukazal, da ga ne smejo — kakor je bilo papežem nasproti vedno v navadi — v cerkvi glasno pozdravljati. V jeseni, sv. Cecilije dan, je pa izdal natančne predpise zaradi cerkvene godbe in petja. Namen teh predpisov je zlasti ta, da naj bo cerkveno petje po vsem katoliškem svetu kolikor mogoče enako, drugič da naj ne bo posvetno ampak pobožno. Ta ukaz je bil posebno potreben za cerkve po Italijanskem, kjer so napravljali pri sv. maši na koru cel teater.

Dalje mu je posebno na srcu zgledno življenje in goreče delovanje duhovnikov. Po pravici! Saj je na tem vse ležeče. — Kakor pa vsak vé, so duhovni takó ljudje kakor drugi, in imajo dvojno težko nalogo: najprej sam sebe, kakor vsak kristjan, potem pa še vse druge, sebi izročene, voditi v nebesa. — V Rimu, takó je dejal sv. oče, v središču krščanstva, kjer bivam jaz, kamor prihajajo katoličani vsega sveta, tu mora biti najprej vse v dobrem redu. In dal je strogo previzitirati vse rimske župnije. Tam, kjer zapazi Pij nerednosti v cerkvenem življenju, tam jih odpravi brez pomišljanja in brez pardona.

Že je izdal tudi več drugih naredb, namenjenih v to, da bi se cerkveno življenje zboljšalo, katerih pa ne bomo vseh naštevati. Sv. očetu je res za to, da bi se verniki duhovno prenovili. Zató je zaukazal to leto po vseh rimskih župnijah obhajati misijone.

Sv. oče je v tem prvem letu tudi večkrat pokazal, kakor njegov prednik, svojo ljubezen do nizkih delavskih stanov: kmetov, delavcev in rokodelcev. Vendar povedal je tudi naravnost, naj tega nikar ne zahtevajo, da bi bili vsi stanovi na svetu enaki, ker je po božji volji sami razloček med stanovi potreben.

Pri vsem njegovem nastopu in delovanju odlikujejo sv. očeta zlasti tri lepe lastnosti: modrost, ljubeznivost in odločnost. Modrost se kaže n. pr. že iz tega, kar je ukazal glede Rima, in sploh iz vsega njegovega rav-

nanja. Ljubeznivost in odločnost sta dvé lastnosti, ki nista pri ljudeh vselej združeni. Kdor je ljubezniv, je rad mehak, in kdor odločen, je včasih trd. Pij X. pa zna dobro smehljati in šaliti se; kar pa enkrat reče, od tega ne jenja za nobeno ceno, to se mora vselej zgoditi.

Veliko so ugibali časniki, zlasti liberalni, ki imajo vedno polno skrb za papeža, če se bo Pij X. tudi s politiko kaj pečal, ali bo samo „cerkveni“ papež. In videli smo: Pij X. je toliko politik, kolikor to zahteva skrb za Cerkev, kolikor politika Cerkev zadeva. Nič več in nič manj. Manj ne sme, več ni treba.

Zeló nam je všeč njegovo postopanje nasproti Francoski. Tam traje že nekaj let kruto preganjanje krščanstva, ne sicer z mečem in krvo, ampak s postavami, z ustavljanjem plače in z izganjanjem iz dežele. Ministerski predsednik in ž njim združeni framasoni so se zarotili, uničiti cerkev na Francoskem. Po konkordatu, skupnem dogovoru med Cerkvijo in državo, ima država besedo pri imenovanju škofov in sploh pri cerkvenih zadevah, zato pa država deloma iz svojega plačuje škofo, duhovnike in nekaj prispeva za oskrbovanje službe božje. Zaradi teh krajcarjev, ki jih država Cerkvi daje, so si mislili Combes in njegova banda, da bodo

smeli pometati s papežem in škofi, z duhovniki in redovniki, papež naj bi pa na vse to molčal. Pij X. pa je rekel: Quod non! Tega pa ne! Rajši stradamo, kakor da bi bila Cerkev samó za metlo državi! — Zveza med Cerkvijo in državo je s tem raztrgana. Država bo ustavila vso plačo duhovščini in cerkvenim zavodom, semeniščem itd. To je sicer gotovo občuten udarec za Cerkev; odkod naj se vse to odslej vzdržuje? A Cerkev bo prosta zoprnih vezi vsemogočne države, prosta, da bi se vtikali vanjo ljudje brez vere in vesti. V Rimu že izdelujejo načrte, kakó spraviti potrebne dohodke skupaj; papež pa bo škofo in duhovščino, ki so bili dosedaj pod silnim jarmom države, uredil, kakor bo sam hotel.

Ta kratek in površen pregled enoletnega vladanja sv. očeta Pija nam kaže, da imamo na papeškem prestolu izvrstnega moža, ki pozna potrebe časa, v katerem ga je Bog poklical na krmilo.

Da, svet in ljudje na njem, se vedno starajo, pešajo, padajo. Svet potrebuje prenovljenja, in sicer prenovljenja — v Kristusu.

O tem prihodnjič.

Drugi slovensko-hrvaški evharistični shod.

Evharistični shod, ki smo ga zadnjič na kratko naznanili, je torej določen na torek 23. in sredo 24. avgusta. Vršil se bo v Ljubljani v stolni cerkvi. Razpored shoda je sledeč:

Dné 23. avgusta: Popoldne ob 4. uri se zbirajo člani v duhovniškem semenišču. Pridiga, Pridi sveti Duh, lavretanske litanije. Potem I. slovesna seja v refektoriju semeniškem, pozdrav, volitev predsedništva, govori.

Dné 24. avgusta: Dopoldne ob pol 8. uri pridiga, pontifikalna sveta maša. Potem II. slovesna seja.

Opoldne ob pol 1. uri skupni obed.

Popoldne ob 3. uri „Večernice“, procesija v Uršulinsko cerkev, kjer bo sklepna pridiga, potem spreved nazaj v stolnico in „Te Deum“.

Povabljeni so na shod vsi slovenski in hrvaški duhovniki, deloma tudi verno ljudstvo. Pridige, in pobožnosti, ki bodo v cerkvi, kakor tudi procesije — to se razume, — so namenjene vsemu ljudstvu; cerkev bo odprta vsem. Govori in posvetovanja, ki bodo v semeniški obednici, ti bodo pa seveda samo za duhovnike. Tukaj predvsem povabimo vernike, dobre kristjane, zlasti iz Ljubljane, naj pridejo blizu, če niso zadržani, k temu lepemu zboru; naj pridejo poslušat govore in molit Najsvetejše, in naj se zlasti po možnosti udeleže procesije, da se bo častno izvršila.

Duhovniki so itak dobili vsi osebna vabila. Pa če bi mi smeli kaj reči, povabili bi zlasti gospode iz onih krajev, koder češčenje presv. Rešnjega Telesa še ni kaj razširjeno. Krška (celovška) škofija menda na Trsatu ni imela zastopnika; upamo, da bo sedaj bolje, ker je bliže.

Zlasti želimo, da bi prišlo prav mnogo hrvaških gospodov. Slovenci in Hrvatje smo bratje po rodu in jeziku. Govorimo jezik, med seboj tako soroden, da se prav dobro razumemo, ako govorimo vsak svojega. Ako se med seboj shajamo in družimo kakor brat z bratom, kaj je lepšega, kakor da se shajamo ravno v cerkvi, da se zbiramo okolu Boga, ki ga molimo oboji enega in istega, da se družimo v molitvi pred Jezusom v tabernakelju, kateri bodi kralj Slovencev in Hrvatov?! To je res lepa bratska družba. Verno ljudstvo obeh narodov je lahko veselo, ko vidi, kako se njih duhovni shajajo v posvete, da bi mogli sami sebe in sebi izročeno čedo še bolj vneti za češčenje najsvetejšega, kar imamo na zemlji.

Tako smo bili pred dvema letoma prvič zbrani na Trsatu, v nam vsem dragem svetišču

Matere božje na hrvaških tleh. Takrat smo pohiteli mi doli do bratov, sedaj želimo njih obilno število v naši sredi.

Bil sem — pisec teh vrstic — lansko leto nekoliko doli po Hrvaškem, tod in tam, da vidim nove kraje, njih prebivalstvo, njega šege in navade. Marsikaj drugače kakor pri nas, to se razume, v vsakem oziru. Tukaj nas zanima samo cerkveno življenje. Nekaj smo zapazili posebnega na Hrvaškem: Srce Jezusovo posebno časte Hrvatje, bolj kakor pri nas. Bratovščina presvetega Srca je zelo razširjena, in v vsaki cerkvi imajo velik kip ali sliko njegovo. Pač pa se zakramenti mnogo manj prejemajo. Marijine družbe so pač po samostanih, a sicer niso znane in še to in ono... Hvala Bogu, jelo se je že na bolje obračati marsikje; povsod še ne. A dela je še veliko... Se nekaj je posebno, česar hrvaškemu ljudstvu manjka: dobrega in poljudnega berila, po katerem se ljudstvo lahko za vse dobro vnema. Inteligenca, gospoda hrvaška je pač visoko izobrazena, a ljudstvo je daleč zadaj. Zelo dobro bi bilo, da bi si napravili en splošen nabožen list za ljudstvo, kakor je naš list, in tudi en poljuden katoliški političen ali družinski list kakor naš „Domoljub“, ali če je tudi to preveč, naj se oboje združi v enem listu. Le ne preveč razsekljavati dela; priprosto človek ne more imeti mnogo listov naročenih. Kakor so si Hrvatje letos zasnovali nov katoliški dnevnik „Hrvatstvo“, tako naj bi poskrbeli tudi za ljudsko časopisje, — preden ljudstvo drugi dobé v svoje mreže... Presveta Evharistija bodi središče in ognjišče, odkoder na dobiva gonilno moč vse katoliško življenje, v cerki in zunaj cerkve! Priporočamo to v razmišljanje.

Želimo, da bi shod imel dokaj praktičnih sadov.

Torej na evharistični shod!

Presveti zakrameat bodi magnet, ki naj k sebi vleče in okolu sebe zbira Slovence in Hrvate, duhovnike in vernike!

Pridi k nam tvoje kraljestvo evharistično!

Svetišče Matere božje na Barbani

Je večini slovenskega ljudstva neznano. Na to božjo pot hodijo povečem le naši sosede Furlani in Italijani; vendar je to svetišče zelo priljubljeno tudi Kraševcem, tržaškim in koparskim okoličanom, za katere je vsako leto na Veliki Šmaren poskrbljeno s slovenskimi spovedniki in pridigarjem.

Svetišče je na ljubkem zelenem otoku na morju blizu starodavnega Ogleja in Gradeža (v goriški nadškofiji). Na Barbano pridemo iz Ogleja s parnikom v poldrugi, iz Belvedera v pol uri; Kraševci pa se vozijo iz Devina na jadernicah dve uri, parnik iz Trsta pa rabi čez Gradež dve uri in pol.

To je najstarejše svetišče Matere božje v naših deželah. Po grozoviti viharji povodnji so našli leta 582. med vejami velikega bresta lesen kip Matere božje z Detetom, ki je zdaj na velikem oltarju. Velikanski brest, katerega je pet mož komaj obseglo je podrl vihar l. 1849., dva mlada bresta sta pognala iz njegovih korenin. Pokojni nepozabni kardinal Missia je izročil, kakor svetišče na sv. Gori, tako tudi to v varstvo očetom frančiškani, ki so že ob času cesarja Jožefa varovali svetišče.

Ta božja pot je znamenita tudi radi tega, ker je menda najstarejše svetišče posvečeno Brezmadežnemu spočetju Marije Device, kar priča, da verniki niso začeli verovati versko resnico o Brezmadežnem spočetju šele l. 1854, ko jo je papež Pij IX. razglasil, ampak so jo verovali že zdavno; sv. oče Pij IX. je le potrdil in vsemu svetu, posebno tistim, ki so o tem še dvomili, razglasil, da je sveta Cerkev vedno in povsod verovala to resnico, kar priča med drugim tudi svetišče na Barbani in kip Brezm. spočetja M. D. na Dunaju iz l. 1667.

Zato so se v spomin letošnje 50letnice razglasenja verske resnice Brezm. spočetja, obhajale na Barbani od 16. do 24. julija jubilejne slovesnosti. Vsak dan slavnostnega tedna je bil določen za posebno skupino ljudstva.

Ponedeljek, 18. julija je bil naš dan, dan primorskih Slovencev. Bilo jih je ponajveč iz goriške okolice, vipavskega in koparske okolice, približno 800; korporativno, t. j. skupno so prišli farani iz Rižana pri Kopru in dekliška Marijina družba iz Komenj na Vipavskem s svojo krasno zastavo. Sploh je skupno romanje ne le spodbudno, ampak tudi koristno za ljudsko vzgojo k družabnosti in smislu za celokupnost, katere dandanes tako zelo pogrešamo. Prav je, da gredo posamezniki na božjo pot; pa še bolj prav je, ako gre cela fara ali cela družba skupaj.

Slovesno sveto mašo s polno asistenco je daroval mil. gospod prelat mgr. dr. Gabrijelčič, vodja goriškega duhovskega semenišča. V svojem govoru o pomenu slovesnosti 50 letnice Brezm. spočetja je zlasti poudarjal mogočno varstvo Marije Device, katerega so deležni posebno tisti, ki častijo njeno brezmadežno Spočetje, kar je spričal z zgodovinskimi zgledi. Omenil je tudi slovesnega posvečenja krščanske prestolnice naše države, cesarskega Dunaja, pred stebrom Brezm. spoč. na trgu „am Hof“, katerega so se udeležili poleg cesarja vsi ministri in načelniki oblastij, ter velikanska množica vernikov.

Popoldne so imeli rižanski župljani še posebno slovesnost: Zapustili so v spomin prvega skupnega romanja na svili tiskano posvečenje v pozlačenem okvirju.

Neradi so se božjepotniki ločili od ljubkega svetišča na morju, kjer kraljuje Marija, „morska zvezda“.

V petek je koparski parnik zopet pripeljal 270 Slovencev iz treh župnij koparske okolice, ki so s svojim lepim petjem zbuiali pozornost Gradežanov, ki so tisti dan imeli svojo posebno slovesnost na Barbani.

V nedeljo, 24. jul. je bil sklep slovesnega tedna ob navzočnosti premil. gospoda kn.-nad. škofa goriškega.

Neki gospod, ki je videl spodbudno vedenje božjepotnikov in slišal njih navdušeno petje, je vskliknil: „Res je, da Marijo imenujejo srečno vsi narodi, in res je ljudstvo še verno“.

I. K.

Marijina himna.

(Napev po stari češki.)

Zdrava deva, milosti si polna,
Večne luči te krasi sijaj,
Okrog čela zvezdnata ti krona,
Pod nogami pa peklenski zmaj!

O Devica, naša Ti Kraljica,
Naša Mati, zvezda nam vodnica,
Vdanih src Ti naših sprejmi dar,
Sprejmi čiste nam ljubezni žar!

Blagoslovljena si med ženami,
Ker si prosta greha, čista vsa;
Da zavlada sreča i med nami,
Ti največjega nas varuj zlá!

O Devica ...

Rod slovenski se za križ vojskuje,
Naj ga vodi čisti prapor Tvoj,
Nov sovražnik se mu približuje,
O Marija, na braniku stoj!

O Devica ...

Da od svete vere ne oddeli
Ljudstva našega sovražni roj,
Ti nad nami plašč razgrni beli,
Brani, Mati, brani narod svoj!

O Devica ...

Kadar smrtna borba nam napoči,
Se za vedno nam zapre okó,
Sinu Svojemu nas priporoči,
Sprejmi, Mati, v sveto nas nebo!

O Devica ...

Romanje na Šmarno goro.

Na dan sv. Roka, prihodnji torek 16. t. m. bodo romali mošje in mladeniči iz vseh župnij kamniške dekanije k Materi božji na Šmarno goro. Ta shod nam je zato močno všeč, ker je namenjen samo moškim, da se bolj vnemajo za božjo reč.

Komur je tedaj mogoče, naj ne zamudi porabiti te ugodne prilike in naj se pridruži romanju. To romanje je namenjeno počesčenju brezmadežne Matere Marije. Na Šmarni gori bo cerkveni govor, slovesna sv. maša in več tihih sv. maš. Torej v torek na Šmarno goro!

Šola krščanske popolnosti.

Na vprašanje: Zakaj moramo hrepeneti po krščanski popolnosti?, smo našli dva vzroka: Prvič zato, ker to Bog sam naravnost od nas zahteva; ker je to volja božja, povedana in izražena nam v sv. pismu po besedah

Jezusovih in njegovih apostolov. Drugič iz tega preimenitnega vzroka, ker komur za popolnost nič mar ni, kdor le toliko stori za svojo dušo, kolikor misli, da je prav strogo potrebno za nebesa, kdor je zadovoljen le z zad-

njim prostorčkom v nebesih tam za durmi, ta se postavlja v nevarnost, da tudi tega zadnjega prostorčka ne bo dobil, da se mu bodo vrata nebeška pred nosom zaprla.

Povejmo še kako primeru, ki nam to osodno resnico pojasni: Kdor hoče hoditi prav ob kraju kakega brezna, samo toliko, da mu še njegova noga obvisi nad robom, se mu kaj lahko primeri, da malo čez rob stopi, in naenkrat je — v prepadu. Zato tolikokrat beremo o ponesrečenih hribolazcih, ki so padli čez pečine in se niso mogli več pobrati. Njih predrznost je temu kriva. Mislili so, da bo prav, pa je bilo preveč. Tak ponesrečen turist je, kdor hodi ob prepadih življenja predrzno, meneč, da bo že še srečno „skozi“ prišel, pa mu spodrsne, in nekega lepega dné — ne da bi bil hotel ali mislil pogubljen biti, o, tega ne! — ali nekega lepega dné prileti v brezno peklá, iz katerega ne vodi nobena pot.

Kdor hodi navadno na železniški vlak tako, da pride šele zadnji trenutek na kolodvor, ga bo gotovo mnogokrat zamudil. Če ga hoče gotovo dobiti, naj hodi prej! — Pa če prvi vlak zamudi, se lahko pelje z drugim. V nebesa pa pelje za vsakega človeka samo en vlak; kdor tega zamudi, so nebesa — zamujena za vselej.

Torej nikar se zadovoljiti samo z najpotrebnejšim, češ: toliko je dosti, da se zveličam! Milijone je ta račun že goljufal. Kdor hoče varno hoditi proti nebesom, naj se oddaleč ogiblje prepadov, naj stori več,

kakor je strogo ukazano. Čem več, tem varnejše bo hodil.

Ker smo pa na tem potu vsi, zato „Šola krščanske popolnosti“ ni pisana samo za nekatere pobožne duše, ampak za vse, ki nočejo nebeškega vlaka zamuditi.

3. Tretji vzrok, zakaj moramo hrepeneti po popolnosti, je drugemu podoben, vendar ni popolnoma isti. Glasi se: Kdor ne napreduje, — nazaduje. To je gotov nauk v dušnem življenju. Zrak ni skoro nikoli čisto miren, brez vsakega vetriča; vedno kaj pihlja, ali sem ali pa tje. Tako tudi v duši. Kdor se ne boljša, se pa slabša; dalj časa ne bo stal popolnoma na enem mestu.

To vam zopet najbolje pojasni primera: Naj plava človek sam ali naj vesla s čolnom po reki navzgor, — če se ne bo premikal naprej, šel bo nazaj. Nehaj se boriti z valovi, nehaj se upirati, prepusti čoln sam sebi, — šel bo hitro po vodi navzdol. Naše dušno življenje je tako plavanje ali veslanje po vodi navzgor. Naše hudo nagnenje, naše strasti nas neprestano kakor deroča voda vlečejo navzdol, in dobro se moramo upirati, dobro plavati proti reki, če hočemo, da nas ne potegnejo za seboj. Naše strasti: napuh, nečistost, lakomnost ne izumrjejo popolnoma nikdar in ne mirujejo nikoli. Če bi jih ne pulili iz srca vedno sproti, hitro bi se razrasle; če bi se ne manjšale, pa bi se večale.

Naše geslo pa bodi: Ne nazaj, ampak naprej! Če tudi s trudom in počasi, vendar vedno naprej; — naprej, dokler je še vetra kaj!

Nov popolni odpustek za zadnjo uro.

Nova lepa prilika nam je zopet dana, da se pravočasno oskrbimo za najimennitnejši trenutek našega življenja, za našo zadnjo uro.

Sv. oče Pij X. je dné 9. marca tega leta dovolil popolni odpustek za zadnjo uro vsem vernikom, ako katerikoli dan v svojem življenju opravijo spoved in prejmejo sv. obhajilo, potem pa pobožno in s premislekom molijo to-le molitev:

Gospod, moj Bog, iz Tvoje roke sprejemam že sedaj vdano in radovoljno kakršnokoli smrt,

z vsemi njenimi stiskami, mukami in bolečinami, kakor bo Tebi všeč.

Na ta način je mogoče vsakemu kristjanu že v zdravih dneh prav lahko si zagotoviti veliko milost popolnega odpustka. Dolžnost je silno lahka. Opravi se, kakor pravimo, lahko katerikoli dan v življenju; odpustka deležen postane človek seveda šele v trenutku smrti. Če človek po opravljeni dolžnosti stori smrtni greh, se odpustek seveda izgubi; a ko se človek z Bogom spravi, odpustek zopet

oživi. Torej kdor bo le v trenutku smrti v milosti božji, ga bo deležen.

Zelo bi bilo želeli, da se verniki s tem odpustkom seznanijo in se ga poslužijo. Ako pomislimo, kaj je smrt, kaj vice, kaj večnost, potem si moramo misliti, da si bo tako lahko pa tako veliko dobroto privoščil vsak kristjan, ki le zanjo vé, ako

ima le kaj vere. Kakor se papežev blagoslov, združen s popolnim odpustkom, na zadnjo uro vsakemu podeli, tako naj si ta odpustek preskrbi v zdravih dneh — čem prej, tem bolj gotovo — vsak sleherni kristjan, ki mu je le kolikaj za njegovo dušo.

Zato bomo dali to molitvico posebe tiskati, da se lahko med ljudmi bolj razširi.

Iz jugoslovanske Bosne.

Ker Bosna še vedno spada med misijonske dežele, — kajti drugoverci so še v večini — zato prinašamo na tem mestu sledeči dopis:

Dragi in bogoljubni Slovenci, kateri ste mnogo pripomogli za prepotrebno novo župnijo in cerkev sv. Jožefa, odnosno sv. nazaretske družine v Prijedoru, v jugoslovanski Bosni, priobčujemo Vam hvaležni veselo naznanilo, da je ta katoliška mlada župna cerkev postala mati, ker je dobila prvo hčerko — podružno kapelo — pri mestu Kozarac.

Vrli časopis „Bogoljub“ je preteklo leto donesel dopis odtod o blagoslovljenju temeljnega kamna in temeljev za novo hišo božjo in bl. Device Marije v prej omenjenem kraju.

V mnogih težavah, zaprekah, borbah in pomankanjih smo stavili to prepotrebno filijalno cerkvico, v okraju, ki je še povečini drugoverški; toda drugoverci nam niso stavili zaprek, stavili so nam jih nekateri mogočnejši in vlastnejši, nekdanji krščansko-katoliško krščeni, moderni prosvitljenci.

V mestu Kozarac bila je pred turško dobo katoliška cerkev in župnija. Prišedša turška sila in poturčeni tukajšnji Hrvati so verno ostale katoliške kristjane zatirali, preganjali, mnoge pa pomorili, cerkev in svečeniško hišo porušili in razdejali, ter starodavno katoliško župnijo

v tem kraju uničili. Ostalo je v neki samotni gorski dolini samo še sedem katoliških družin, katere se postale preuboge sužnje raje mahomedanskih begov.

V zadnjem desetletju 19. stoletja in v začetku 20. veka se je pa nastanilo v onem okraju več katoliških družin revnega delavskega stanu; bivajočih raztreseno med Mahomedanci in razkolnimi kristjani. Nastala je velika in silna potreba, da se tam postavi in napravi cerkev, ter se pravilno in bolje uredi in organizira katoliška občina, katera bi sčasoma postala samostojna župnija, oživljena in vstavša iz večstoletne groblje.

Bogu hvala! Sedaj že stoji na prijetnem hémcu, stoječem prosto v dolini med kozarškimi gorami blizu mesta Kozarac lepa bela cerkvica, na nje zvoniku se blišči veleslavno znamenje našega odrešenja, sv. križ. Cerkvica je postavljena in blagoslovljena v čast in slavo Bogu trojedinemu, visokosveti Devici Mariji pod naslovom: Naša ljuba Gospa in vedna Pomocnica, pa v čast sv. trem Kraljem, da bi ti prvenci izmed poganov, ki so prvi poiskali Jezusa Boga — človeka, bili priprošnjiki pri Jezusu in Mariji, da bi se v tej jugoslovanski pokrajini pred pragom orijenta razširila sveta katoliška vera in Cerkev, da bi se tudi moha-

medanski Jugoslovani povrnili k Jezusu Kristusu, razkolni kristjani pa k edinosti njegove edinoprave vere in Cerkve.

Katoliški kristjani so tukaj zelo ubogi, večina še le započetniki svojih novih domov,

zbirali k presv. daritvi, krščanskim naukom, prejemanju sv. zakramentov, združenim molitvam in pobožnostim. Toda sami iz svojega imetka bi še leta in leta ne zmogli postaviti in napraviti prepotrebne cerkve. Za to smo prosili

Kronanje blažene device Marije.

Slikal Giulio Romano.

v raznih stiskah in pomanjkanju, poleg tega med drugoverci stanujoči, a v raznih ozirih versko v marsičem zapuščeni, oddaljeni od župne cerkve 3 do 5 ur hoda. Prepotrebna bila jim je cerkev v bližini, kamor bi se večkrat

milodarne pomoči za to cerkveno napravo. Toda prošnje naše so večinoma ostale glas vpijočega v puščavi, mnogo prošnja je ostalo neuslišanih. Silno zapuščeni zaupali smo, če prav hudo skušani, v najdobrotljivejšo Previdnost božjo,

v pomoč in priprošnjo bl. Device Marije in sv. treh Kraljev, da nam bo omogočeno i to novo cerkveno napravo postaviti. In kdo bi si mislil in se nadejal, da bode v pol leta ta hiša božja dogotovljena! Milost in Previdnost božja po priprošnji naše ljube Gospe in vedne pomočnice je vzbudila tri dobrodelne osebe v Kranjski, a tri v slov. Štajerski, katere so pripomogle k tej prepotrebni cerkvi.

Največ je pa storila neka družina iz Bavarske; brez nje bi ne bili mogli v osmih mesecih te stavbe dogotoviti. Nemškega naroda družina je mnogo pripomogla preubogim tukajšnjim slovanskim katoliškim kristjanom za prvo najpotrebnejšo stvar, za hišo božjo nanove oživljene in nove katoliške občine. O kako lepa in koristna je prava krščanska bogoljubnost in človekoljubnost!

(Konec.)

Obletnica Pijeve izvolitve. Dne 4. avg. je preteklo leto, odkar je bil izvoljen za papeža Pij X. Po smrti Leonovi je ves svet z napeto pozornostjo sledil dogodkom v konklavu. Vseh oči so bile obrnjene na Vatikan in so pričakovali, koga izvoli kardinalski zbor za naslednika sv. Petru. Izvoljen je bil kmečki sin, mož iz ljudstva, ki ima srce za ljudstvo. Ze ta izvolitev je bila značilen dogodek. Preteklo je eno leto in v tem letu smo videli, kako sv. oče kot pravi dušni pastir zbira vernike okoli sebe in jim pridiguje ne le v svetlih sobanah vatikanskih, ampak on zbira okoli sebe tudi množice na vatikanskih dvoriščih. Videli smo, kako so prihajali zastopniki vseh narodov iz vseh delov sveta, da se mu poklonijo in si izprosijo njegovega blagoslova. Slišali smo iz prvih njegovih okrožnic očetovski glas ki kliče: „Vse prenoviti v Kristusu!“ To je njegov edini namen, in vse kar dela, stori po tem geslu. Njegova glavna skrb je, da reformira, kar je tuitam zboljšanja potrebno v cerkvenem življenju. Posebno v Italiji se zelo pozna njegova reformatorična roka, ki dela po malem, praktično, in zato tem uspešneje. Iz zadnjih dni moramo zabeležiti pismo, s katerim poravnava prepire v katoliški organizaciji italijanski. Pa tudi sovražna roka ne miruje. Fran-

cija, ki ječi pod jarmom tiranske framasonske stranke, trga zadnje vezi, ki jo vežejo do prestola svetega Petra. Svobodnjaki so tam zatrli svobodo vesti, pokopali svobodo združevanja, potlačili celo svobodo privatnega verskega življenja. In papež danes lahko reče Francozom, da niti z besedico ni zakrivil ničesar proti njim. In ako zdaj francoska vlada rohni, da je dobila povod za odpoved konkordata, mora ves svet pri tem sporu soditi, da je papež prišel v nasprotje s framasoni, ker je varoval poštenost in čistost krščanskega življenja proti nevrednežem. Tukaj ni cerkev segla v svetne stvari, ampak svetna oblast je z brezbožno roko posegla v čisto duhovne stvari. Tako bo tudi razpor s Francijo, kateri zaključuje prvo leto Pijevega papeževanja, le še višje dvignil ugled svetega očeta, kot branitelja poštenosti in krščanske svobode. Naj vlada še mnogo let!

Na Velehradu so priredili katoliški bogoslovci moravski dné 2., 3 in 4. avgusta znamenit shod. Bilo je tu zbranega premnogo odličnega občinstva. Slavnostni govor je govoril voditelj katoliške stranke na Moravskem dr. Hruban. Na shodu sta bila navzoča 2 Slovaka iz Ostrogon, 1 Poljak, zastopani so bili Slovenski bogoslovci in slov. katoliški društvi „Danica“ in „Zarja“. Shod sta brzojavno po-

zdravila tudi presvitli knezoškof dr. Jeglič in biskup Strossmayer. — Gotovo bo pomenljivi shod obrodil mnogo lepih sadov.

Biskup Strossmayer se je, kakor običajno, tudi letos mudil v slatniških toplicah. Tu je bil nevarno obolel. Mislilo se je splošno, da je zadet od mrtvouda in da bo težko okrevail. A Vsemogočni je uslišal molitve hrvaškega ljudstva, ki je molilo za zdravje svojega velikega dobrotnika in tako se je minoli teden sivolasi starček mogel povrniti ozdravljen v svojo stolico v Djakovar. Na Zidanem mostu, v Vidmu, v Zagrebu, posebno pa v stolnici njegovi so biskupa kar najživahneje pozdravljali.

V Berolinu bodo zopet zgradili novo katoliško cerkev.

Na Kitajskem je umrl pred mesecem škof Anzer, ki se je lansko leto mudil nekaj časa tudi v Avstriji. Za naslednika je imenoval sveti oče patra Avgusta Henninghaus.

V Holandiji so se vršile minuli teden volitve za zbornico. Do sedaj so imeli večino liberalci, a katoličani in pošteni protestantje so se združili in prizadeli liberalcem hud poraz. Zadnja leta se katoličanstvo po Holandskem bujno razcvita.

Angelj varih. V Jankavu je razsajala nedavno huda nevihta. Strela je udarila v hišo posestnika Ivana Wallnerja in je razbila zibelko, v kateri je ležal otrok. Vsa hiša je zgorela, le otroka ni strela prav nič poškodovala in posrečilo se je ljudem rešiti ga iz goreče

hiše. Tu je očitvidno delovala roka angelja variha.

Na Irskem so blagoslovili novo stolnico, ki je sezidana v čast sv. Patriciju. K tej slovesnosti je došel kot odposlanc svetega očeta kardinal Vannutelli. S tem je sv. oče pokazal, kako zelo ljubi verno irsko ljudstvo. Obred cerkvenega posvečevanja 24. julija se je pričel z velikansko procesijo, pri kateri je bilo navzočih razven kardinalov in škofov nad 500 duhovnikov in mnogo najodličnejšega občinstva. V Dublin je prišel k tej slavnosti znani prvoboritelj angleških katoličanov vojvoda Norfolk s soprogo. Vsem navzočim je kardinal Vannutelli podelil papežev blagoslov.

Umor misijonarjev. Iz Šangaja se poroča: Kitajci so umorili belgijskega škofa iz Išanga v Lihuanu, ko je tu obiskoval katoličane. Poleg njega so umorili tudi njegovega brata in še nekega drugega misijonarja. Novi mučenec škof Verhaegen jo bil rojen l. 1867. in imenovan 19. aprila l. 1900. za apostolskega vikarja. Francoska vlada je po svojem poslancu v Pekingu zahtevala za umor misijonarjev popolno zadoščenje od kitajske vlade.

Napad na duhovnika. 5. avgusta je neznan zločinec v Moravski pri Frideku vdrl v župnišče, odnesel 8 kron ter hotel vlomiti tudi v cerkveno blagajno. V ta namen se je splazil v spalnico župnika Antona Humplika in hotel 73letnega starčka zadaviti. Ko ga je že lopov zagrabil za vrat, se je župnik prebudil in klical na pomoč. Prihitela sta takoj oba kaplana in služabniki. Lopovu se je posrečilo ubežati.

Zlatomašnik, č. g. Karol Heldrich. Edini gospod, ki je letos učakal petdesetletnico mašništva, je preč. g. Heidrich. Kdo ga ne pozna,

ljubeznivega starčka? Dasi še vedno opravlja sila težko službo duhovnika v bolnišnici — s čemer se rad malo pohvali, da je „špitalski

fajmošter“, pa da nikdo nima tolike fare kakor on (ker nima nikdo toliko mrličev), — vendar še izvrstno nosi svoja leta. Ko se je približal čas njegove zlate maše, ga je pa kar naenkrat zmanjkalo, bogsigavedi kam. Umaknil se je v nedostopno samoto, da tam sam s svojim Bogom obhaja „zlat“ mašo. Bog ga živi, zatega gopoda!

Srebromašniki. Častiti gospodje, ki so bili posvečeni leta 1879., so obhajali v sredo 3. avgusta petindvajsetletnico mašništva na Breznici na Gorenjskem. Pridigal je g. prof. dr. Dolenc, slovesno sv. mašo pa imel g. A. Koblar, dekan kranjski.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Umeščena sta bila g. župnik iz Hotedršice Iv. Sakser na župnijo sv. Jakoba ob Savi in g. Al. Jarc, kaplan v Slavini na župnijo Hotedršico.

Premeščeni so čč. gg.: Ignacij Koren, kaplan v Moravčah, za ekspozita na Ubelsko, Josip Hartman, kaplan v Hrenovicah, v Moravče, Frančišek Erzar, kaplan pri Sv. Križu pri Kostanjevici, v Hrenovici, Matija Okorn, kaplan na Krki, na Breznici, Anton Zore, kaplan v St. Rupertu, na Krki, Jakob Ogrizek, kaplan v Borovnici v St. Rupert, Anton Oblak, kaplan v Srednji vasi, za ekspozita v St. Peter na Notr., Anton Abram, kaplan v Skocijanu pri Dobravi, v Srednjo vas, Alojzij Wester, kaplan v Zagorju, v Slavino.

Nomeščeni so čč. gg.: Janez Zupan, ekspozit v St. Petru na Notr. za župnega upravitelja v Hrenovicah, Josip Perz, kaplan v Hinjah, za župnega upravitelja v Borovcu, Alojzij Podobnik, kaplan pri Sv. Trojici pri Tržišču, za župnega upravitelja v Gojzdu.

Na novo so nameščeni za kaplane čč. gg. semeniški duhovniki oziroma novomašniki: Frančišek Vilfan pri Sv. Križu pri Kostanjevici, Janez Lovšin v Hinjah, Janez Dežman pri Sv. Trojici pri Mokronogu, Anton Kreč v Cerkljah pri Krškem, Ludovik Bajec v Selcih, Valentin Kajdiž v Borovnici, Jernej Kovič v Starem trgu pri Ložu, Anton Žnidaršič v Skocijanu pri Dobravi, Jernej Podbevšek

v Zagorju ob Savi, Bertold Bartel v Stari cerkvi pri Kočevju.

Duhovske vesti iz Štajerskega. Nanovo nastavljeni so kot kaplani gg.: Ivan Lah v Črešnovcih, Franc Ostrž v Ptuj, Anton Penič v Laporju, Ferdo Žgank v Zavodnji in Vinko Žolgar v Trbovljah. Prestavljeni so gg.: Jožef Erker iz Vitanja v Stari trg, Janez Luskar od Sv. Florijana pod Bočem v Vitanje in Alojzij Zamuda iz Črešnovca v Vransko. — Kot provizor pri Sv. Danijelu v Razborju je nastavljen g. Jožef Krohne, kaplan v Vojniku.

Kapitelj frančiškanske provincije, ki je bil sklican na dan 26. julija, je istega dne izvolil provincijalom preč. g. p. Placida Fabiani, kustos je p. Angelus Mlejn, definitorji so pp.: Otokar Aleš, Klarus Rottman, Odorik Kreiner, Edvard Ravstehar. Poleg tega so se izvršile še sledeče spremembe: V Ljubljano prideta: p. Alcantara Črtanec in p. Gvido Rant — V Kamnik: p. Kazimir Zakrajšek, katehet. — V Pazin: p. Odorik Kreiner, gvardjan, p. Teofil Zajc. — V Brežce: p. Simon Čurin. — V Gorico: p. Arhangelj Appej, p. Vincencij Kunstel. — V Maribor: p. Fulgencij Trafela. — K Sv. Trojici: p. Pius Žankar. — Na Brezje: p. Ananija Vračko in p. Klemen Grampovčan.

Loška mestna fara je obhajala o svetem Jakobu stoletnico. Vse mesto je bilo v zastavah. Po cerkvenem opravi se je blagoslovila lurška kapelica pod nunsko cerkvijo. V kapeli je tudi mal studenček. Loška fara je imela v sto letih 11 župnikov, 90 let je bila brez lastnega pokopališča. Šele pred 10 leti je dobila lično pokopališče, ki je mestu v kras.

V Domžalah so priredili v proslavo Marijinega jubileja lepo predstavo „Lurška pastirica“, ki se je izvršila v splošno zadovoljnost množestvevnega občinstva.

S Štajerskega. 25letnico duhovništva je praznoval 26. m. m. č. g. Valentin Eržen, superijor pri sv. Jožefu pri Mariboru. G. Eržen je bil preje nunski spovednik v Ljubljani in podravnatelj v duhovskem semenišču. Jubilarju kličemo: Na mnogo leta! Umr! je v Brežicah vpokojeni župnik g. Andrej Urek, rojen l. 1836. Naj počiva v miru! V Ptuj pride kot

tretji kaplan g. Franc Ojstriž, dosedaj presbiter v semenišču.

S Koroškega. Zlati duhovniški jubilej je praznoval 30. m. m. preč. g. dekan pri Gospej Sveti Martin Sašel. — Protestantje so začeli po raznih krajih vpeljevati službo božjo, tako v Porečah in na Vrbi. — V Marijanišče je bilo od 43 sprejetih 34. — Prestavljen je g. kaplan Fr. Gütl iz Šmartna pri Beljaku v Iršen. G. Franc Lasser, kaplan v Tinjah je imenovan za kateheta na meščanski šoli v Velikovcu.

Na poti k sinovi novi maši se je ubila. Dne 24. julija se je peljala 50letna posestnica Marija Hofer iz Spodnjega Auersbacha po okrajni cesti na železnico, da se odpelje v Gradec, kjer je bil njen sin prihodnji dan posvečen v mašnika. Na nekem klancu je po zabil hlapec zavreti voz in ta se je s tako močjo zaletel v brzojavni steber, da je obležala Marija Hofer na mestu mrtva, dočim sta bila voznik in njena spremljevalka smrtno ranjena. Nobeno oko ni ostalo brez solza, ko so par dni potem pokopavali mater in je sin novomašnik sam peval libero ob njeni rakvi.

Umrla je v Ljubljani 6. t. m. v starosti 70 let uršulinka č. m. Marija Romana G a u r i g. Pogreb se je vršil v ponedeljek ob 4. Naj počiva v miru!

Duhovniške vaje za gospodične učiteljice bodo v uršulinskem samostanu v Ljubljani od 31. avgusta do 4. septembra. Gdč. učiteljice, ki se jih žele vdeželiti, naj se oglase pri samostanskem predstojništvu ustno ali pismeno do 30. avg. Drugi ali tretji dan duhovnih vaj ni mogoče nastopiti.

Društvo sv. Marte je praznovalo 28. julija na Rožniku god društvene zavetnice sv. Marte. V to svrho je daroval g. stolni vikar Potokar ob $\frac{1}{2}$ sv. mašo, med katero so društvenice v obilnem številu pristopile k sv. obhajilu, imel kratek nagovor in za njim je opravil g. stolni vikar Smolnikar še drugo sv. mašo. Med obema sv. mašama so lepo popevale društvene pevke, katere je na orgljah spremljal g. Cernič, za kar mu bodi hvala.

Posvečevanje zvonov. 28. julija je posvetil g. generalni vikar Janes Flis 8 zvonov, ki gredo na Kranjsko, Štajersko, Istro, Primorsko in v Slavonijo.

Trnovska cerkev v Ljubljani dobi v kratkem tri manjše in en večji pozlačen lesteneč, vse primerne cerkvenemu slogu za uporabo električne razsvetljave

Raztava. Pretečeni teden je bila odprta v škofiji razstava cerkvenih oblačil, katero je priredila bratovščina vednega češčenja. Člani bratovščine sv. Rešnjega Telesa in mnogi drugi so si ogledali razstavo in se jako pohvalno izrazili o ukusno izdelanih mašnih oblačilih. Oblačila se bodo brezplačno razdelila cerkvam naše škofije.

V Velesovo je prišla v nedeljo 7. t. m. na božjo pot jeseniška moška in mladeniška Marijina družba v obilnem številu. Ves red je bil uzoren.

Predoseljska mladeniška družba si name-rava napraviti zastavo. Za to ima nabrano že lepo vsoto denarja. Mladenci, le pogum!

Veliki romarski shod na Zaplazu se bo letos vršil kakor druga leta v petek po Velikem Šmarnu. Popoldne v petek je ob 6 uri pridiga in litanije, v soboto zjutraj slovesno opravilo s pridigo. Spovednikov bo toliko, da bodo romarji lahko prejeli sv. zakramente. Cerkev se začne popravljati prihodnje l. 1905.

Na sv. Planini nad Zagorjem je bil sv. Ane dan letos cerkveni shod s peto sv. mašo in pridigo.

Na Prežganju je blagoslovil g. katehet A. Čadež iz Ljubljane zastavo sv. Rešnjega Telesa, katero so prav lično izdelale frančiškanke iz Ljubljane.

V Zatičini v podružnici mtnajski je mil. g. opat blagoslovil novi veliki oltar v nedeljo 24. jul.

Nove maše. Sedaj je čas novih maš. Na Kranjskem so jih gospodje večinoma že opravili, na Štajerskem so se pričele. Nova maša je veliko veselje za faro. Še vedno velja pogovor, da je za novo mašo vredno strgati nove podplate. Popisovati novih maš ne moremo, ker jih je preveč in slavnost je večinoma povsod enaka. Da ljudstvo s takim veseljem obhaja novo mašo, to je še dobro in veselo znamenje zanj. Želeti je, da bi se pri tej lepi priliki nikoli ne godilo kaj napačnega!

Iz Trsta. Naša slovenska Marijina družba se pod modrim vodstvom preč. g. kanonika Franca Kósca lepo in v pravem duhu razvija. 20. julija je napravila naša družba pod vodstvom gospoda predsednika in drugih slovenskih duhovnikov romarsko pot na Trsat. To je bil dan veselja za nas. Po poti smo si z molitvijo in svetimi pesmami kratek čas delale. Ko smo prišle v Reko, smo se pod dolgimi trsatskimi stopnjicami zbrale v procesijo in tako z zastavo na čelu šle proti Marijinemu svetišču. Častiti očetje frančiškani so nam prišli nasproti in v cerkvi so nas pozdravili in nagovorili. Imele smo več svetih maš in skupno sv. obhajilo. Ob 9. pa je imel č. g. Andrej Furlan prav lep govor, nakar je bila velika sv. maša, med katero so pele naše pevke. Popoldne ob 2. uri so bile lavretanske litanije z zahvalno pesmijo. In z blagoslovom božjim pokrepčane smo se pristrčno poslovile od ljube nebeške Matere in se ob 11. zvečer srečne in zadovoljne zopet vrnil domov. Ta lepi dan nam ne izgine iz spomina. O Marija, bodi nam slovenskim dekletom, ki imamo mater svojo daleč, ti naša mati v tujem mestu!

Sv. Peter in Pavel v Ptuj. Naša dekliška Marijina družba, o kateri še „Bogoljub“ do sedaj ni nič poročal, je bila ustanovljena l. 1898. pod mogočnim varstvom brezmadežnega Spočetja Marijinega po prizadevanju za božjo čast vnetega č. g. Belšaka. Ko pa so bili l. 1900 poklicani na Dunaj, izročili so Marijino družbo v oskrbovanje in vodstvo preč. g. o. gvardijanu. Ker je župnija obširna, štela je družba od začetka veliko število udov, izmed katerih so se do sedaj že nekatere omožile, nekaj si jih je izbralo samostansko življenje, štiri pa smo že spremile k večnemu počitku. Kakor povsod, tako so se tudi tukaj nekatere izneverile družbi. — Ker imajo naš prečast. gospod prednik veliko dela in skrbi, darujejo še veliko časa za družbene namene, tako da imamo vsako prvo nedeljo meseca družbeni nauk in vsak mesec skupno sveto obhajilo. — Jubilejno leto pa obhaja družba v čast brezmadežni Devici, tako da imamo vsak mesec prvo nedeljo po 8. pri pozni službi božji skupno sveto obhajilo s svetinjami okoli vratu, včasih pa tudi v beli obleki in z venci. Družba ima lep družbeni križ in prekrasno zastavo. Lansko leto priredila je Marijina družba prelepo Marijino igro „Lurška pastirica“.

Od začetka svojega obstanka romala je družba Marijina s svojim preč. g. prednikom vsako leto na škapulirsko nedeljo k Mariji na Ptujsko goro, udeležila se tamkaj skupnega sv. obhajila, zahvalila se Mariji za prejete dobrrote in se izročila dalje v njeno mogočno varstvo. Letos 10. julija obhajale smo jubilejsko slavnost pri Devici Mariji na Polenškaku. Velika lepa procesija družbenic s svojim č. g. prednikom pomikala se je čez obširno polje; razne goreče molitve pošiljale so se med potom k Bogu in veliko prekrasnih pesmic prepevalo se je Mariji na čast. Marijina družba se tudi na tem mestu prav lepo zahvaljuje preč. g. župniku na Polenškaku, ki so nam prišli med ubranim zvonjenjem tako daleč z zastavami in veliko množico svojih faranov nasproti. Imeli so naš neutrudljivi, za božjo čast in slavo Marijino vneti prečast. gospod prednik prekrasen cerkveni govor in sv. mašo, med katero smo imele skupno sveto obhajilo. Popoldne so bile pete litanije in potem se je družba Marijina poslovila od Marije, proseč jo pomoči, in odšla je med ubranim zvonjenjem prepevaje proti domači podružnici svete Doroteje. Tamkaj so se č. g. prednik zahvalili Bogu in Mariji, da se je naše romanje tako lepo vršilo pri tako krasnem vremenu. Potem smo zapeli zahvalno pesem in blagoslov ljubega Jezusa spremljal je vsako na njen dom.

Porcijunkula na Dolih pri Litiji se je vršila izvrstno z ogromno udeležbo ne-le od strani župljanov, ampak prav mnogo ljudstva tudi iz vseh sosednih župnij. Šest spovednikov je imelo ves čas preobilno dela. Ponižna zahvala bodi Bogu za prejete milosti in lepa hvala od strani župljanov preč. g. župniku, ki so nam pridobili to izvanredno milost. Dal Bog, da bi se ta pobožnost vpeljala še tudi drugod v naše izveličanje in dušam v vica v pomoč.

Ribniški romar. Sv. Urha dan pogorelo je v Retjah v Loškem potoku 70 poslopij. Vsa človeška pomoč bi ne bila nič zalegla, da ni veter gnal ognja od vasi. Med požarom molili so šolski otroci v cerkvi pred tabernakeljem. — Požar v Podpeči. V nedeljo, 17. julija, obhajali so v Dobrépoljah novo mašo gosp. Antona Žnidaršiča. Sveto veselje skalil je požar v bližnji Podpeči. Zgorela so 20. gospodarjem vsa poslopja, svetemu Martinu pa cerkev in zvonik, raz katerega so popadali zvonovi, ki so še uro prej klicali

milo na pomoč. Prvo podporo ponesrečencem naklonili so novomašniki svatje. — Porcijunkulo obhajali so na Gori in v Dolenji vasi, pa tudi v drugih cerkvah III. reda so se tretjeredniki pridno udeleževali porcijunkulskih odpustkov.

Marijina družba v Podgori pri Gorici je priredila dne 24. t. m. cerkveno veselico. Igrale so Marijine hčere prav lepo: „Sveta Neža“ Za priproste hčere kmetkega stanu se mora reči, da da so izvršile svojo nalogo prav dobro. Dal Bog, da bi si tudi nauke, ki se jih lahko učijo iz življenja sv. Neže, globoko v srce vtisnile in se po njih ravnale. Tedaj bi bilo še sedaj mnogo sv. Než. Udeležba je bila precejšna in to ne samo iz priprostega ljudstva, še celo izmed višjih krogov so bili udje zastopani. — Kdaj pa se v Gorici ustanovi Marijina družba?!

Litijski romar. Ker je postalo romanje nekaj imenitnega, saj so se še „Sokoli“ v Ljubljani imenovali romarji, zato sem tudi jaz sklenil romati po litijski dekaniji in bom podajal v „Bogoljubu“, kar bom pribrnjal v svojo romarsko torbico. — Prežganje moram najprej pohvaliti. Tam na Prežganju, ki ni kaj velika fara, imajo že obe Marijini družbi; fantje so tudi romali na Brezje. Tam sem bil 17. julija. Imeli so cerkveno žegnanje. In ob tej priliki je prišel tudi č. g. katehet Čadež iz Ljubljane in je blagoslovil novo zastavo bratovščine presv. Rešnjega Telesa. Na jedni strani je lepo vezena podoba Jezusovega Srca, na drugi monštranca s kerubi. Zastavo so jako okusno naredile čč. frančiškanke v Ljubljani. Nosi jo sam g. župan z dvema odbornikoma, ki so udje brat, presv. Rešnjega Telesa. (To je res lepo in hvalevredno. Op. ured.) Kar pohvaliti moram vse Prežganjce, ker so tako pridni; če bodo ostali taki, jih bo pa še bolj pohvalil Jezus Kristus. — Na Brezjah, ki je podružnica šmartinske fare, sem bil tudi. Malo cerkvico zakriva gosta vinska trta. A v cerkvici so krasni novi oltarji, vsi trije delo našega domačega mojstra Andreja Rovška. Veliki je posvečen sv. Križu. Dva stranska; eden sv. Urhu in drugi Brezmadežni. G. župan na Brezjah sicer toži, da ima sedaj cerkvica dosti dolga, pa bo že Bog dal, če je prav dolg velik križ, imate pa v cerkvi prekrasen Križ! — Na Polšniku me sicer zbog vročine že ni bilo odkar so blagoslovili temeljni kamen novi cerkvi, a vendar mi poro-

čajo, da je cerkev pod streho in da delo prav vrlo napreduje. Tja pod jesen se bo že notri maševalo in takrat vam kaj več o nji napišem, ko si sam vse ogledam. — Novo mašo smo tudi imeli v Štangi, dne 31. julija, kar sem moral pa spet videti, ker nova maša ni vsak dan. Prav lepo je bilo. G. Ignacij Žust jo je dobro zapel in g. brat Jakob kratko, pa dobro povedal, kake so dolžnosti mašnikov. Ljudi se je pa kar trlo. — V Zagorju nam je pa žal za gospodom Al. Westrom, ki nas zapusti in gre kot kaplan tja v Slavino. Bil je dober v cerkvi, v šoli in pri bolnikih. Bog mu plačaj vse! — Na Libergu, ki je tista težka podružnica šmartinska, imajo pa kar štiri zvonove. Na žegnanje (17. jul.) je bil novi, veliki „prometu izročen“, ki prav dobro žive kliče, strele lomi, — za mrličem pa še doslej ni jokal. Prav ima!

Z Bučke. Pri nas je ustanovljena Marijina družba že skoraj tri leta za mladeniče in dekleta, in prav vrlo napreduje. Ali smrt nikomur ne prizanese, tudi naši Marijini družbi ne. Lansko leto smo spremili k večnemu počitku Rezo Žnidaršič iz Močvirja, staro 20 let, letos ji je sledila že druga: Marija Slak iz Jermanga vrha, stara 16 let. Bila je še nedolžna. Nosili so jo mladenči Marijine družbe. Sprevod je bil veličasten. Dekleta so jo spremile polnoštevilno. Še iz bližnjih župnij jih je prišlo veliko. Njene vrstnice bile so z venci na glavi. Na grobu so ji zapele „Nad zvezdami“ in še več žalostnik. Upati je, da se veseli že pri Mariji v nebesih.

Iz Dola pod Ljubljano. Tudi v naši fari se bo, ako Bog dá, začelo novo, sveže cerkveno življenje, ki je v mnogih krajih naše domovine že tako lepo razvito. 17. t. m. je bila ob praznovanju farne patrone sv. Marjete vpeljana po prečastitem gospodu kanoniku Andreju Kalanu dekliška Marijina družba. Sprejetih je bilo 38 deklet. V krasnem govoru nam je preč. gospod govornik pojasnil pomen praznovanja farne patrone, imenitnost in svetost hiše božje, kjer nam dotekajo neizmerni zakladi nebeških milosti. Navduševal je Marijine družabnice za stanovitnost v posnemanju čednosti najčisteje Device, zlasti ponižnosti, ki je podlaga vsem drugim čednostim. Slednjič je pobijal predsodke, ki so zlasti med mladeniči glede Marijine družbe zelo vkoreninjeni, ter izrekel željo in upanje, da bo dekliški Marijini družbi kot

prvini v kratkem času sledila še fantovska Marijina družba. Dal Bog, da bi se to upanje uresničilo, ali da bi v fari korenine pognalo vsaj katoliško izobraževalno društvo! Krščanski možje in mladeniči, na noge!

Za letošnjo procesijo sv. Rešnjega Telesa je po blagodarnosti domače dobrotnice dobila farna cerkev novo krasno bandero. Slika patrone svete Marjete je posneta po umetniški sliki v glavnem oltarju, — na drugi strani je naslikan prelep kip presv. Srca Jezusovega.

Dolenjaves pri Ribnici. Kakor drugod, tako imamo tudi pri nas Marijino družbo za mladeniče in za dekleta, katera vrlo napreduje. Vodja družbe so preč gospod Karol Gnidovec, kateri nas pri shodih v svojih jedrnatih govorih spodbujajo k gorečnosti, stanovitosti in posebno k češčenju prečiste Device Marije. Shode imamo vsak mesec. Tri dekleta so šle k usmiljenkam, izvolile so si najboljši del. Nekoliko lahkih plev odpihal je veter iz družbe. Oglasilo se je za vsprejem lepo število novih.

Samo mladeničem želim, da bi bili bolj pogumni in srčni v nekaterih rečeh. Pred kratkim si je družba ustanovila „čebelico“, da bi se dekleta pri malem naučile varčevanja. Omeniti mi je tudi to, da je pri nas posebno razširjeno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Vsako nedeljo in praznik molimo dekleta Marijine družbe iz knjige „Večna molitev“ glasno pred najsv. Zakramentom. Tudi bratovščina sv. Uršule je močno razširjena, kakor tudi tretji red sv. Frančiška, kateri lepo vspeva in ima posebno veliko udov v naši fari. Shode tretjega reda prirejajo preč. gospod župnik Šalehar. Sedaj pa naj kdo reče, da mi dolenjevaški farani ne napredujemo! Bog daj, da bi se tudi v tem letu krščansko in čednostno življenje med nami vedno bolj utrjevalo in razširjalo! — V torek, 12. julija je naša preljubljena sestra, Frančiška, iz Dolenjevasi, prva iz naše Marijine družbe izdihnila svojo blago dušico. Po končanem boleznipolnem 16. letu svoje starosti se je dvignila nedolžna nevesta k svojemu nebeškemu ženinu tje v rajske višave. Pogreba smo se udeležile v obilnem številu vse družahnice z gorečimi svečami,

s krasnimi venci, lepimi šopki in svežimi cvetlicami. Ob grobu smo ji zapele par žalostink v slovo. Tako lepega pogreba še ni videla Dolenjevaška fara.

Zahvale za uslišano molitev.

M. B. sv. Duhu, Materi b. dobrega sveta in svetemu Antonu Pad. za prejete velike milosti. — S. A. presvetemu Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Alojziju in sveti Katarini, da je neka v nezvest padla oseba zavest zopet dobila, da se je mogla za smrt z Bogom spraviti. A. H. presvetemu Srcu in Iurški M. b. za pomoč v dušni stiski. — Hvaležno podpisani sem delal dne 4. rožnika t. l. okoli 11. ure dopoldne v domači delavnici. Hipoma mi krožna žaga zažene z veliko močjo odrezek lesa na oko. Pri tej priči si mislim, da mi ga je zmečkalo in izbilo. Silno se prestrašim. Ko grem brž nato domu, zateče mi po poti oko in obrvi postanejo višnjevkasti. Boli me tako, da ne morem gledati nanj. Kar mi pride blagoslovljena voda sv. Vincencija, ki je že pri hiši od sv. misijona na Homcu l. 1903. Ko pomolim s posebnim zaupanjem oko prvokrat, začne me kar hladiti; namočim še dvakrat okoli poldneva. Zaradi vetra in solca si oko zavežem, da se mi ne prisadi. A popoldne ga že odvežem in tudi lahko gledam nanj. V par dneh sem bil čisto zdrav na udarjenem učesu. Hvala Bogu in sv. Vincenciju!

Peter Naglič v Šmarci.

Darovi.

Za bratovščino presv. R. Telesa; Župnije: Trata 105 K, Leše 20 K, Stockendort 22 K, Vrhnika 371.52 K, Brusnice 34.12 K, Cerklje Gor. 124 K, Dole 78 K, Ajdovščina 36.68 K, Zapoge 44 K, Črmošnjice 24 K, Kropa 33 K, Preserje 72 K, Kopanj 67 K, Čatež 36 K, Polhov Gradec 150 K, Št. Rupert 130 K, Rob 76.10 K, Radovica 38 K, Grahovo 180 K, Podzemelj 21.70 K, Cerklje pri Krškem 164 K, Poljane 80 K, Šmarjeta 50 K, St. Peter p. Slav. 50 K, Kamna gorica 15.20 K, Preska 40 K, Podraga 74 K, Žužemberk 80 K, Št. Gotard 34 K, Predoslje 86 K, Podgrad 30 K, Senožče 28.80 K, Grčarice 26 K, Sostro 68 K, Šmihel p. Žužemberk 28 K, Železniki 41 K, Poljanica 46 K, Polšnik 30 K, Gorje 100 K, Št. Urška gora 40 K, Grad 73 K, Borovnica 80 K, Toplice 100 K, Studenc 72 K, Cirkniča 84 K, Boh Bistrica 220 K, Železniki 35 K, Zatična 80 K, Budanje 88 K, Rob II. 7.30 K, Knežak 2.30 K, Vinica 58.20 K.

Za gobovce: Ana Montenari v Radečah 20 K.
Za sv. detinstvo H. Meden 1 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, dné 25. avgusta.

Ravnokar je pričela izhajati

rusko-japonska vojska.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim in rumenim plemenom se je začel. Gotovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosedANJI dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše dežele, morile in požigale po evropskih pokrajinah, še ni bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in rumenim človekom. — Zato se je odločilo založništvo „Dom in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu

natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izhaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je, da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo, smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24 snopičev) stane K 4.80. Pol letnika (12 snopičev) K 2.40. Posamezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravišтво „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporočā se skupno naročanje!!

Kdor naroči deset izvodov, dobi enega zastonj!

Na naročila brez naročnine se ne bo oziralo!

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevega)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica
v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje cerkvenih paramentov vsake vrste (kakor mašnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najprostejših izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „Najboljša mati“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1:50, v usaju, zlati obrezi K 2— in v najbolj lepi vezavi K 3—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Tržič.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za
izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju. — Izdeluje tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.